

MERCHANDISER ΚΑΙ MERCHANDISING THΣ L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 13

Έφτασα εκείνο το βράδυ, στην ώρα μου, στη διεύθυνση που μου είχαν δώσει, και βρήκα περίπου είκοσι ανθρώπους που περνούσαν την ίδια διαδικασία με μένα — εκεί για να μάθουν και να φύγουν, στο τέλος, με μια βεβαίωση παρακολούθησης που για πολλούς θα σήμαινε τίτλους και μόρια.

Η πρώτη μέρα ήταν ένας γύρος συστάσεων — ποιοι ήμασταν, από πού ερχόμασταν — και ανάμεσα στους παρόντες υπήρχε κάποιος από τη Standa, κάποιος από την Urim, κάποιος από τους κρατικούς σιδηροδρόμους, ένας τοπικός τηλεοπτικός σταθμός, ένας οπτικός, ένας οπωροπώλης, ένας σύμβουλος επιχειρήσεων, ένας αντιπρόσωπος πωλήσεων τυριών, κι εγώ.

Αναρωτήθηκα πού είχα μπλέξει, αλλά είχα ήδη πληρώσει, και σαν βλάκας σκέφτηκα ότι είχα βάλει αυτογκόλ — τουλάχιστον στην αρχή, πριν περιμένω να δω πώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα.

Υπήρχαν τρεις εκπαιδευτές, δύο γυναίκες κι ένας άντρας, μέσος όρος ηλικίας γύρω στα τριάντα πέντε, με εκείνη την εμπειρία που διαβάζεται ωραία σε ένα βιογραφικό αλλά δεν σημαίνει απαραίτητα πραγματικές ικανότητες.

Τους είχαν στρατολογήσει από την Amazon και το LinkedIn, και γι' αυτούς ήταν μεγάλη πηγή περηφάνιας και κύρους να ανήκουν στο περιβάλλον μιας πολυεθνικής και να μπορούν να λένε: διδάσκουμε εδώ.

Τη δεύτερη μέρα άρχισαν να προβάλλουν διαφάνειες PowerPoint — ένιωθα σαν να είχα γυρίσει σε μία από τις συσκέψεις μου στη Gillette — αλλά έμεινα ήρεμος, αποφάσισα πρώτα να καταλάβω και μετά να κρίνω.

Την τρίτη μέρα εμφανίστηκε ένας διευθυντής της σχολής και θεώρησε καλή ιδέα να με ξεχωρίσει και να με ανακρίνει μπροστά σε όλους, σχεδόν σαν να προσπαθούσε να με φέρει σε δύσκολη θέση — αν και δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί.

Είχε υπάρξει στέλεχος στη BIC FRANCE και περιφρονούσε τη Gillette και όλους όσους είχαν σχέση μαζί της, άμεσα ή έμμεσα.

Την τέταρτη μέρα ξαναήρθε με μια γυναίκα, τη διευθύνουσα σύμβουλο της πολυεθνικής που διηύθυνε τη σχολή και τα σεμινάριά της. Ήρθε στο θρανίο μου, τράβηξε ένα σκαμπό και κάθισε δίπλα μου. Δεν είπε τίποτα, απλώς κοίταζε τις σημειώσεις που κρατούσα στο τετράδιό μου — τίποτα άλλο από τρίγωνα, καμία πραγματική σημείωση.

Έμεναν ακόμη δύο μέρες για να κλείσει το σεμινάριο. Όλοι ήταν χαρούμενοι και με κίνητρο, και όταν η συζήτηση γύρω από το τραπέζι έφτασε σε μένα, με ρώτησαν τι πίστευα.

Τίποτα, απάντησα, και όλη η αίθουσα σώπασε.

Την τελευταία μέρα έπρεπε να υπογράψουμε για να κλείσουν τα πράγματα και να πάρουμε τις βεβαιώσεις παρακολούθησης — το κανονικό δίπλωμα θα ερχόταν με το ταχυδρομείο — και αφού υπέγραψα, χαιρέτησα κι έφυγα.

Σταμάτησα μπροστά σε μια εκκλησία και μπήκα μέσα. Ήταν γεμάτη, γινόταν λειτουργία, και το σεμινάριο μου είχε μάθει κάτι που δεν ήξερα: οι αληθινοί δάσκαλοι του merchandising ήταν οι ιερείς. Πουλούσαν χωρίς να το καταλαβαίνει ποτέ κανείς, και ήταν

καλοί σ' αυτό ακριβώς επειδή δεν εξέθεταν ποτέ ούτε καν το εμπόρευμα.

Είχα ξοδέψει καλά λεφτά, ενώ θα αρκούσε να διαβάσω ιστορία, ακριβώς όπως μου είχε προτείνει ο πατέρας μου. Τι λάθος, να μην τον ακούσω.

Ferdinando